

Pinsen - individualitetens og fællesskabets fest

af Hella Krause-Zimmer (1919 - 2002)
 fra *Das Goetheanum* nr. 21-22 1999
 Oversættelse Jette Henningsen Lotz

Pinsen er udtryk for to paradoksale udviklingstendenser. Den ene er den proces, der splitter menneskeheden gennem stadig stærkere individualisering, og den anden er dannelsen af et broderfællesskab, som omfatter hele menneskeheden. Begge, siger Rudolf Steiner, må udvikles samtidigt, og begge er Kristendommens egentlige mission.

Tidligere var det blodet, som grundlagde fællesskaber, som familie, stamme eller folk. Et højere jeg, et gruppe-jeg, svævede over dette fællesskab. Men på den måde kunne menneskenes udvikling ikke føre til individualiteten, til bevidsthed om det enkelte jeg, den egne evige væsenskerne og til frihed. Men netop dette ville Kristus-missionen. Af den grund måtte den gamle måde at danne grupper på ændres, omformes. Derfor udtaler Kristus de så hårdt virkende ord, som vi kender fra Bibelen, at ingen kan være hans discipel, som ikke forlader fader, moder og børn, ligesom afvisningen af hans mor og brødre med ordene at mor og brødre er for ham, de som gør hans faders vilje.”

“Det er den nye ånd, som skal komme ind i menneskeheden, som træder i stedet for blodsbandet. På samme måde som blodslægtskabet dør, vil den individuelle selvstændighed vågne.”¹

Til den tid, hvor blodsband grundlagde fællesskaberne, hørte også mysteriekulturerne.

De indviede, præsterne, hentede i indvielserne den guddommelige visdom ned, som gav retningen og lovene i det sociale liv, for kun dé kunne nå til den evige visdom og sandhed.

I spidsen for dem stod den højest indviede, som gennem denne pyramidale opbygning lod sin visdom strømme ned. Han var den højeste autoritet. Således var alt bygget på autoritet, og den enkelte kunne ikke blive fri.

For at være skikket til indvielse var det også nødvendigt særligt at lægge mærke til blodet.

“Det kom an på, at blodet havde den rigtige blanding.

Derfor blev der lagt så stor vægt på, at præstegenerationen ikke blandede sig med andre. Gennem århundreder blev det forberedt, at der altid var én af de rigtige efterfølgere, der engang på denne måde kunne blive en rigtig indviet.”

Når hele menneskeheden skal forenes til ét stort broderfællesskab, må blodet inden for de hidtidige snævre grænser miste dets betydning. ”Det kan ikke længere afhænge af blodet, hvad som virker på jeg’et, hvad som pulserer i jeg’et, når hele menneskeheden er blevet moden til broderfællesskabet.” Jeg-sygen, egoismen, har levet sig ind i blodet. Fra det egenkærlige i blodet, som ville forhindre, at menneskeheden udviklede sig til det universelle Jeg, befriede Kristus Jorden ved sit offerblod på Golgata. “Betragter vi den mængde blod, som flød fra Kristi sår, som den mængde, der måtte

flyde, for at blodet mistede tendensen til at grundlægge snævre fællesskaber, og dermed vinder muligheden for at udbrede broderfællesskabet over hele Jorden.”

Kristendommens princip er, at hver individualitet har adgang til sandhedens og visdommens sfære, til Helligånden, men dermed også ansvar for de anliggender og bekymringer, som hele menneskeheden bærer, og hvor man nu ikke længere kan støtte sig på autoriteter. Visdommen vil forbinde, hvad individualiseringen splitter, thi denne højeste visdom, helligåndens sfære, er en samlet enhed. Også den højeste sandhed er ikke opdelt, men samlet.

I pinseunderet kommer det til udtryk, at apostlene udvider deres kreds til alle menneskers kreds, idet de taler i et sprog, som bliver forstået af alle mennesker. På den ene side har vi den højeste udformning af in-

dividualiteten, på den anden side forener sandhedens ånd alle mennesker. Det er fremtidsvisionen, som lyser op i pinsefesten.

Dette motiv kan man finde meget smukt udtrykt i et bogmaleri fra midten af det trettende århundrede. Apostlene er samlet om Maria. Beslutsomt og tydeligt bærer hver sin egen flamme. Splittet, individuelt, er nu den guddommelige ånd blevet, som man øverst oppe ser som en enhed, en sol i gyldent lys, som giver næring til visdommens sfære. Denne sfære omfatter og forener de enkelte i en smuk gebærde.

Individualisme og det ud fra ånden stiftede broderfællesskab hører sammen. Det er Pinsefestens hemmelighed.

Note:

1. Alle citater er af Rudolf Steiner, foredrag 17. – 25 marts og 1 april 1907